

Η ΠΕΡΙΕΡΓΗΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΟ 2000

Πώς θ' αγαπάμε ύστερ' από 66 χρόνια. Ο έρωσ της εποχής μας. Τα έρωτικά ζευγαράκια του Χαϊδ Πάρκ. Ο κυνισμός της Άγγλικής αριστοκρατίας. Μιά παράξενη έρωτική περιπέτεια. Η Μύριαμ, ο κινηματογράφος κι' ε' τρυφερός Λωποδύτης. Ο έρωσ του μέλλοντος θα είνε εουβές, κλπ. κλπ.

ΟΙΟΣ θα μπορούσε να πιστέψη ποτέ ότι όλες ή άμορφες γυναίκες που κυκλοφορούν στους δρόμους, στα ψυκτερίνα κέντρα, στα θέατρα, θα έρθη μία μέρα που θα πάψουν πεινά να ενδιαφέρονται για τον έρωτα; Κι' όμως, αυτό υποστηρίζει ο δόκτωρ Ουίλιαμ Μίλιγκεν, ένας από τους πιο γνωστούς ψυχιάτρους τού Λονδίνου. Σ' ένα τελευταίο άρθρο του, τó όποιο δημοσιεύθηκε στο «Δελτίο της Ιατρικής Έταιρείας» της Άγγλικής πρωτεύουσας, εξηγεί με την ψυχρή λογική τού επιστήμονος αυτή τή νέα θεωρία του, χωρίς να ενδιαφέρεται για τó θόρυβο που...

δημιούργησε και για τις διαμαρτυρίες τών ώραιων Άγγλίδων. «Η εποχή μας—γράφει ο Άγγλος ψυχίατρος—δέν σημειώνει και τόσο για τόν αισθητισμό της... Οι άνθρωποι, τσακισμένοι από τόν καθημερινό αγώνα της ζωής, δέν έχουν τόν καιρό να προσέξουν τόν εσωτερικό τους κόσμο. Έχουν μεταβληθί σε αυτόματα! Κάθε κίνηση τους νομίζει κανείς ότι είνε ύπολογισμένη από πριν και ότι κάθε σκέψη τους έμπνεται από τήν επιθυμία τού κέρδους... Μιά απόδειξη αυτού είνε τó ότι έπαψαν πεινά ν' αναστατώνουν τόν κόσμο τά τρυφερά έρωτικά δράματα. Σήμερα, ή στήλες τών εφημερίδων άπασχολούνται κάθε τόσο μόνο από άποτροπία εγκλήματα κι' από άκατανόμαστες οικογενειακές τραγωδίες. Οι σαβιάτα, οι έγκυφοι, οι ανίσωροποι, είνε οι τακτικοί ήρωες τού άστρονομικού δελτίου. Μά δέν υπάρχει λοιπόν έρωσ στήν εποχή μας; Οι άνθρωποι έπαψαν να έχουν καρδιά; Κάθε άλλο! Όπως όλα τά πράγματα έχουν πάρει σήμερα διαφορετική μορφή, έτσι κι' ο έρωσ άλλαξε τόν τρόπο τής έκδηλώσεώς του. Θέλετε μήπως να σας φέρω ένα παράδειγμα; Δέν έχετε παρά να με ακολουθήσετε ένα θράδυ τού Χαϊδ Πάρκ. Τó Χαϊδ Πάρκ, ως γνωστόν, είνε για τó Λονδίνο, ό,τι είνε για τó Παρίσι τó Δάσος της Βουλώνης: Τó καταφύγιο τού έρωτος. Κάθε θράδυ, ή δενδροστοιχίες τού φιλοξενούν ένα πλήθος τρυφερών ζευγαριών. Αυτή τήν εποχή μάλιστα που ευωδιάζουν τά λουλούδια και που όλη ή φύσις είνε στολισμένη με γίλια άρώματα και χρώματα, τó Χαϊδ Πάρκ έχει τούς φανατικούς λάτρεις του. Δέν είνε ρωμαντικοί, όπτε όποιοι και έγκληματικοί άνθρωποι. Είνε απλώς έρωτευμένοι. «Άνθρωποι δηλαδή που τούς άρέσει τó σκοτάδι, ή μοναξιά. Η τακτικές φόβοι τών πόλισιαν σ' αυτό τó άντρο τού έρωτος, ανέκαλυψαν πολλές φορές ζευγαράκια της άνωτέρας κοινωνίας τού Λονδίνου και κορίτσια τών καλύτερων οικογενειών τού «Σίτυ»...

ληφής εποχής. Έχει άπλοποιηθί σε σημείο άφάνταστο: Είνε μία περιπέτεια τών αισθήσεων. Αυτή λοιπόν ή επιθυμία της περιπέτειας δηλητηρίασε τόσο τήν αριστοκρατία τού Λονδίνου, ώστε τó Χαϊδ Πάρκ να γίνη ό τόπος τών τρυφερών αναστησεων τού καλού κόσμου, ό όποιος μέσα σ' εκείνο τó άπόλυτο σκοτάδι διασκεδάει με τόν πιο κυνικό τρόπο.

Αυτό, ώστόσο, δέν πρέπει να σας κάνει καμμία έντύπωση. Οι έρωτευμένοι, καθώς ζέρετε, από τó πρώτο κιόλας ραντεβού, άφραϊώνονται στις βωπίες και τις τρυφερότητες της αγάπης τους. Ο άνθρωπος ό όποιος άφρασε να περάσουν μόνο με αισθηματικά λόγια τρεις ολόκληρες συνεντεύξεις, θεωρείται από τή φίλη του, ότι είνε ένα κομμάτι πάγου, ένας άναίσθητος, ένας αθροπος-φαινόμενο! Γι' αυτό κι' ή άσφαλέστερη μέθοδος για τή διατήρησι τού έρωτος είνε ή παλιά μέθοδος τού Δόν Ζουάν. Η κατάκτησι δηλαδή της γυναίκαίεσ καρδιάς, όπως ενός φρουρίου...

Τή γυναίκα σήμερα έπαψε να τήν συγκινή ένας κοινός και τρυφερός έρωσ δίχως περιπέτειες, δίχως άπρόοπτες συγκινήσεις.

Έδώ και λίγες μέρες, ένα μεγάλο περιοδικό τού Λονδίνου, είχε τήν έμπνευσι να ρωτήση τις αναγνωστές του ποιά ήταν ή καλύτερη έρωτική περιπέτεια τους. Να λοιπόν μία πρώτη τάξεως ευκαιρία να σας αναφέρω μία από τις πιο ελκρινείς άπανήσεις, τήν περιπέτεια μιάς νεαρής χήρας, κόρης γνωστής μου οικογενείας, που κρύβεται από τó ψευδώνυμο «Μύριαμ». Η μυστηριώδης στή Μύριαμ είνε ύπόδειγμα έναρτέτου κυρίας. Δέν τήν θαρώνει επίσης καμμία κληρονομική της κι' οι γονείς της είνε από τούς πιο καλούς και τούς πιο ήσυχους ανθρώπους τού κόσμου. Κι' ώστόσο, ίδου τή γράφει ή νεαρά χήρα:

«Είμαι είκοσι χρόνια κι' όμως δέν μπορώ να πώ, ότι δέν γνωρίζω τόν έρωτα. Αυτό τó άσθημα είνε άρχισι να μ' άπασχολή από μικρή, μά πάντοτε με έκνευριζε, γιατί δέν εύρισκα σ' αυτό κανένα ενδιαφέρον. Έδώ και λίγες μέρες ώστόσο, ένα θράδυ που είχα πάει στον κινηματογράφο, ήρθε και κάθηκε δίπλα μου ένας άγνωστος. Σημειώστ', ότι δέν ήταν διόλου άσχημος. Όταν έσθουσαν τά φώτα, έννοιωσα τó χέρι του ν' άγγιγί με τρυφερότητα τó δικό μου. Στήν άρχή συλλογισθήκα να τού σώσω ένα μπάτσο, μά ροβήθηκα τó σκάνδαλο. Όταν ώστόσο είδα, ότι έπέμενε, τού έδωσα μία δυνατή τσιμπιά που τόν έκανε να θγαλή μία κραυγή πόνου! «Ε, λοιπόν, θα τó πιστέψετε; Τόν λυπήθηκα. Ο νέος από εκείνη τή στιγμή φρονιμίεψε. Στο διάλειμμα, μου χαμογέλασε καθώς με κτύπατε με τρυφερότητα στα μάτια. Όταν έσθουσαν πάλι τά φώτα, έννοιωσα τó χέρι του να πιάη τó δικό μου και να κλείη μέσα σ' αυτό ένα σημείωμα. Τó θάρρος του, μά τήν αλήθειά, με είχε τώρα άφοπλίσει. Περιέργη, κράτησα αυτό τó γραμματάκι. Ο νέος τότε, πριν να τελειώσει τó έργο, έφυγε από τόν κινηματογράφο... Δέν έβλεπα τήν ώρα πότε ν' ανάψουν τά φώτα, για να δω τί μου έγραφε. Φαντασθήτε τώρα τή έκπληξί μου, όταν είδα ότι τó χαρτάκι εκείνο δέν έγραφε τίποτα! Συγχρόνως όμως άντελήθην, ότι μου έλειπαν τά κομμάτια μου, καθώς και τó πλατινέο ρολογάκι τού χεριού μου!... Μ' έπιασε λοιπόν τότε μία τέτοια άπελπισία, ώστε άρχισα να κλαίω από τή λύσσα μου. Κι' όμως δέν λυπόμουν και τόσο για τά κομμάτια μου, όσο για τή έκείνο τó καταραμένο χαρτάκι δέν έγραφε ε τί ο τ. α...»

Καθώς βλέπετε, λοιπόν, μόνον ή παράξενη περιπέτεια συγκινεί σήμερα τήν γυναίκαίεσ καρδιά.

Ποίος όμως θα είνε ο έρωσ τού μέλλοντος; Πώς θ' αγαπούν οι άνθρωποι στα δύο χιλιάδες χρόνια; Από τις ειδικές μελέτες που έκανα πάνω σ' αυτό τó ζήτημα, μπορώ να σας βεβαιώσω, ότι ο έρωσ τού μέλλοντος θα είνε θ ο υ θ ο ς ! Κι' τρυφεροί έρωτευμένοι δέν θα λένε ένα σωρό έρωτικά λόγια. Θα συννοούνται δίχως να μιλουν. Η κοούρασι της θιοπάλης, καθώς άναφέραμε, θα τούς έχη τσακίσει τόσο τά νεύρα, ώστε θα βαρουνότα να λένε ένα σωρό λόγια δίχως σημασία. Αά καταργηθούν επίσης και τά φλογερά φίλια, γιατί δέν θα συγκινούν πειά τις καρδιές τών έρωτευμένων».

Τί τρυφερός που είνε αυτός ο Άγγλος ψυχίατρος! Έννοει να μάς δηλητηριάση και τήν μοναχική ευχαρίστησι που μιάς άπόμεινε στον μάτιο αυτό κόσμο: τόν έρωτα.

Μά τί ζητάει λοιπόν κάτω από τά φυλλώματα τών δένδρων ή άμορφη νέα της αριστοκρατίας; Όχι θέσθια να κρύψη τήν αγάπη της από τά μάτια τού κόσμου. Θέλει άπλούστατα να γνωρίση τόν έρωτα, έχοντας τó φόβο, ότι από στιγμή σε στιγμή μπορεί να τήν οδηγήσουν...στο άστρονομικό τμήμα! «Ετσι μόνον ο έρωσ γι' αυτήν άποκτά κάποιο ενδιαφέρον. Ο έρωσ, βλέπετε, της εποχής μας, δέν έχει τήν ειδυλλιακή ποιήσι της πα...

διναντ) ζάλη. —Όταν θ' άποφασίσω ν' άποουρωθώ από τόν κινηματογράφο, εξακολούθησε ο Γκάμπσον, θα τραβήξω ένα νησίδια τού Βοηηνωτά, μακριά από τούς ανθρώπους... Δέν φαντάζεστε πόσο αγαπώ τή φύσι και τή μοναξιά... Είμαι Ικανός να κάνω και δύο μήνες χωρίς να δω άνθρωπο... έξ άλλων... —Άργούμε να στρώσουμε στο στούντιο; τραβίσα, με κλεισμένα τα μάτια, να τó κεφάλι γερισμένο στους ώμους. —Φτάσαμε! μου άποκρίθηκε ο Χούτ.

Πράγματι, τó αυτοκίνητο είλε σταματημένο ξαφνικά μπρός στην καγκυλλόμορφα ενός τραστίνου οικοδομηματος. Ένας βαθύς άναστεναγμός βγήκε από τή στήθη μου. Ο Γκάμπσον πήδηξε από τó αμάξι, χωρίς ν' άνοιξη τή πότα. —Δέν θάρθετε μαζί μου μέσα; με ώπτισε ο Γκάμπσον. —Όχι, ευχαριστώ! άποκρίθηκα τρομαγμένος, κι' έφυγα, σχεδόν τρέχοντας. PENE NT' ΑΡΤΟΥΑ